

Patricia Pringl

Živim da vidim

Odmah ovdje, baš pored Jadranskoga mora, u rano sunčano jutro, Kamenko je uživao u milovanju sunčanih zraka. Uživanje je, naravno, netko morao prekinuti. Maleni i razigrani dječčić zgrabio je Kamenka i svom silinom zavitlao rukom, a naš Kamenko je sletio u toplu vodu Jadranskoga mora.

„Pa ovo je bilo iznenađujuće. Tako malen, ali me pošteno lansirao.”

„Jesi li dobro?”, pored njega je došla riba.

„Dobro? Naravno da ne, pa tonem!”

„Evo, ja ću ti pomoći”, pažljivo ga je stavila na svoja leđa. „Usput, zovem se Nada. Moj otac me tako nazvao. Kao, da nikada ne izgubim nadu, mislim je li to uopće moguće... Možda? Ili...”

„Stani, stani! Nemoj tako brzo. Prvo mi reci kamo si pošla.”

Nada se malo zamislila. „Pa po hranu, ti kao da si s Marsa pao. Hahahaha...” Dugo je vremena prošlo dok se nije prestala smijati. Kamenko je zapazio da je ovdje nekako drukčije, nekako tužno. Bilo je dosta pusto i nekako neuredno. Zar oni ne bacaju smeće!? Gle ti ovo, čak ga i nose kao odjeću!

„Nado, zašto je ovdje tako pusto i zašto ona kornjača nosi vrećicu kao haljinu? Nas na kopnu uče da se takve vrećice moraju reciklirati.”

Tada je Nada briznula u plač. Tako je jako plakala da ju je Kamenko tješio narednih dvadesetak minuta. A onda mu je ispričala sve, kako je cijela njezina obitelj, većina rođaka i prijatelja izumrla i mali broj riba iz njezine vrste je preživio. Da je još puno organizama nestalo zbog ljudi, podvodne buke, smeća u koje se zaplelo ili koje su pojeli. Kako ona kornjača nema izbora, kao ni većina ostalih organizama, i da će tu vrećicu nositi sa sobom sve dok je, ako ima sreće, nekako ne makne. Ili ako nema, do smrti. A najviše ju je brinulo što će biti sa Zemljom.

„Hej, znaš li da će naša Zemlja ponovno biti zelena, plava, raznobojna, zdrava? Vidjet ćeš, na kopnu čujem svašta i baš sam čuo da je toliko ljudi shvatilo da negativno utječu na okoliš i Zemlju. Znaš li da su neki osnovali udruge i pomažu životinjama u moru i na kopnu? Diljem svijeta! Čak i razmišljaju tim mozgom i umjesto nafte, plina ili ugljena pokušavaju koristiti energiju vode, Sunca, vjetra... Zamisli, sve ide nabolje!”

„Stvarno?” Nada se malo pribrala i pažljivo slušala.

„Kad ti kažem. Baš sam čuo da se plastična vrećica može razgrađivati 450-1000 godina pa su odlučili koristiti vlastite torbe. I još puno drugih stvari, na primjer, sade biljke, štede vodu, štede električnu energiju, manje se voze automobilima, a više pješače ili voze bicikle... Možda je sada već kasno, ali bolje ikada nego nikada. To uče i djecu, možda oni postanu još bolji od svojih predaka i budu pažljiviji. Ipak, njima ostaje svijet.”

„Naravno, oni će isto paziti na planetu. Možda ipak nema razloga za paniku i brigu.” Nada je živnula. „Nema razloga za gubiti nadu, Nado, ali uvijek treba brinuti i paziti na svoje postupke.”

Tada je Nada pitala: „Prijatelju, a što ako ja nikad ne dočekam tu zelenu, plavu, raznobojnu, zdraviju Zemlju? Ne, ja ne mogu biti mirna.”

„Nado, ja sam kamen i živjet ću još dugo, možda dovoljno dugo da ugledam tu Zemlju. Obećavam ti da ću živjeti da vidim, a kada ni ja neću biti na njoj, možda te sretnem na nekom drugom svijetu i opisat ću ti svaki detalj nove, odnosno stare nje.”

„Obećavaš?”

„Obećavam. A sada idemo pronaći nešto za jesti”, i uputili su se s nadom u srcu u more, toplo Jadransko more.